

stemtere Maade dertil at kunne knytte netop de Forlangender, som vi da gjorde. Jeg har en Grund mere, hvorfor jeg, selv om det skulde trække ud med at faae denne Forsatning igjennem, raader til hellere at lade det gaae i Langdrag, end at fremkalde en Forsatning, der ikke er heldig, ikke svarer til vort Krav og til Nødvendigheden; og jeg paakalder her atter en Skribent, der har en stor Indsydelse paa vore Regeringsfager, og som har sagt: „man skal ikke overile sig med Indførelsen af en Fællesforsatning, navnlig naar den har Døds- spiren i sig.“ Nu er det min Dvertydning, at Dødsspiren ligger i denne Forsatning, men, selv om det ikke var min Dvertydning, saa er der fra det andet Thing meddeelt os en Beslutning eller ibetmindste Formen til en Beslutning, der siger os det. I denne Beslutnings ene Deel staar: Her skal være en Gjenganger tilstede blandt os, der skal gaae omkring ved Mattetid og spørge om de forladte Børn og komme dem til Hjælp, og vi skulle vide at udfinde Midlerne til at finde Stedmoderen. Det er ikke Hensigten, at dette skulde staae som et Middel til at antage eller forkaste Beslutningen, men det har blot været Følelsen af, at der var en saadan „Dødsspire“ i Forsatningen, der har ledet til at sætte det ind. Det er en Advarsel, der udtales med Ord, som vi Alle kjende, og som ere faldne fra forskjellige Sider, den nemlig: Den Forsatning, her er Tale om, vil ikke kunne bestaae, og saa vende vi tilbage til vore Dnsfers Maal, der ikke er Monarchiet, men Unionsstaten. Det har forundret mig i høieste Grad at see Ministeriet paa en vis Maade at slutte sig til denne Forandring i Beslutningen, dette Forbehold i Beslutningen; thi jeg for min Part seer ikke, at der kan gaaes yderligere med noget omhelst Forbehold. Det er mig imidlertid en Trøst i een Henseende, at Forbeholdene staae aabne, og, naar den ærede Premierminister siger, at der her ikke kan vedtages Forandringer i Forsatningsloven, saa er dette ganske vist, men Hensigtninger til Forandringer kunne antages at stille dem som Betingelse; det staaer fuldkommen i vor Magt, og, naar saa den ærede Minister dertil siger: Et slikt betinget Ja, hvorefter Forsatningen kun kunde gives

med Betingelse af, at der skulde skee Forandringer, jeg gjentager det, et slikt betinget Ja maa Regeringen efter Alt, hvad der er foregaaet, ansee for lige med et Nei, saa siger jeg: Det er en Ministerudtalelse, det er ingen Regeringsudtalelse, naar man ved „Regering“ forstaaer Kongen og hans Ministre. Det er en Udtalelse af den Art, som for mig er i høi Grad beklagelig, da den indeholder en Trudsel om, at Ministerne kunne ville gaae tilside; men Andet og Mere er den heller ikke, Mere maa man ikke lægge ind deri. Der kan ligge en anden Ting deri, — og jeg vilde ønske, at dette havde været udtalt, — at, naar vi nemlig ikke skulde komme til at beslutte os til at sige Ja, saa maatte Regeringen ansee sig forpligtet til at spørge Vælgerne og opløse Thinget, førend den kunde gaae til det Øverste. Gid Ministeriet vilde udtale dette ligefrem og aabent, og at vi kunde forene os om paa den mildeste og for Sagen mindst stødende Maade at give Regeringen at forstaae, at den i dette Tilfælde burde stride til en Oplosning; thi dertil trænger Ministeriet, og dertil trænger vistnok enhver Mand her i denne Sal. Den vil da være en Belgjerning, og jeg paakalder atter her den ærede Cultusminister og haaber, at han i Ministeriets Midte vil tale denne Sag; thi han har i sin Tid staaet meget stærkt paa at stille et særligt Forslag, som gif ud paa, at Fællesforsatningen skulde kendes, førend vi kom til den sidste Votering af den indskrænkede Grundlov, og navnlig, førend de nye Valg foregik. Ja, den ærede Cultusminister ryster paa Hovedet; men jeg troer ikke, at jeg tager feil, jeg har de historiske Data i mig; vi havde endog et stort Haab om, at det skulde antages, vi levede 24 Timer i den Drøm, at den daværende Premierminister var gaaet ind derpaa, og der var derover en Lykkelig tilstede her, som Enhver vil erindre, da vi haabede, at vi nu vilde komme igjennem; vi følte Alle, at der ved en saadan Bestemmelse var et sværere Tryk paa os, end der nu er, men vi vare dog villige til at gaae ind derpaa, da det indeholdt en Afgjørelse. Jeg troer saaledes, at det Dnske, jeg udtaler her, — ligesom den ærede første Talers Bemærkninger, der paa en vis